

Το Κρυφό Σχολειό (Θέμος Γκουλιώνης, Χειρούργος, Οφθαλμίατρος, Δρ. Πανεπιστημίου Αθηνών)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο κόσμος είναι βέβαιος ότι υπήρχε, αλλά οι επαίοντες ερευνητές, ψάχνουν και δεν το βρίσκουν. Έτσι οι «ερευνητές» κατέληξαν στο «επιστημονικό» συμπέρασμα ότι το κρυφό σχολειό δεν υπήρξε, και ότι ήταν μια επινόηση των παπάδων για λόγους ευνοήτους.

Πέραν από τούς ερευνητές όμως, και η κοινή λογική μάς λέγει, ότι δέν θα μπορούσε να μείνει κρυφό από τούς Τούρκους, σε όσο βαθιά τρύπα και αν ήταν κρυμμένο, για διάστημα μεγαλύτερο των ολίγων ημερών ή εβδομάδων στην καλύτερη περίπτωση.

Όμως παρ' όλα ταύτα, ΥΠΗΡΧΕ! Διότι δεν ήτανε δυνατόν αλλιώς να παρέμεινε επί τόσους αιώνες ζωντανή η γλωσσική μας παράδοση, εν μέσω τόσο **σκόπιμης**, τεράστιας και συνεχούς ανάμειξης πληθυσμών, απόλυτα διαφορετικών σε γλώσσα, θρησκεία, ήθη, έθιμα και παραδόσεις.

Αυτό λοιπόν που υπήρχε, εκείνο που επί τόσους αιώνες αβάσταχτης σκλαβιάς, παρέμεινε ΚΥΡΙΑΡΧΟ ΚΑΙ ΑΝΕΓΓΙΧΤΟ, ήταν Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ!

Αυτό το "Κύριε τών Δυνάμεων", το "Σώσον ημάς Υιέ Θεού", "ευλόγησον Κύριε και ελέησον ημάς", "σώσον Κύριε τόν λαόν σου και ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου", "νίκας τοίς βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος", "δι' ευχών τών αγίων πατέρων ημών", "ήμαρτον Κύριε ενώπιον σου", "τάς κεφαλάς ημών τω Κυρίω κλίνομεν", "Σοι προσφέρομεν κατά πάντα και διά πάντα", ο "Ακάθιστος Ύμνος", το "Πάτερ ημών" ολόκληρο, και όλο το Σύμβολο τής Πίστεως, που οι πάντες αποστήθιζαν από νεαράς ηλικίας: "Πιστεύω εις έναν Θεόν, πατέρα παντοκράτορα,

ποιητήν ουρανού και γής, ορατών τε πάντων και αοράτων. Και εις ένα Κύριον Ιησούν Χριστόν ...προ πάντων τών αιώνων. Φώς εκ φωτός, Θεόν αληθινόν...” και χιλιάδες άλλα , “ών ουκ έστι αριθμός”.

Αυτά τα υπέροχα Ελληνικά που ακουγόντουσαν στις Θείες Λειτουργίες κάθε Κυριακή, στις βαπτίσεις (απεταξάμην τόν σατανά), τούς γάμους (“ούς ο Θεός συνέζευξεν, άνθρωπος μη χωριζέτω”), τα ευχέλαια, τούς εσπερινούς, τίς κηδείες (“άμωμοι εν οδώ”), τα μνημόσυνα (“συγχώρησον Κύριε”), τίς λιτανείες (“μπιρμπιρούνα περπατεί τόν Θεό παρακαλεί”) και τα Τρισάγια (“πλήρης ο ουρανός και η γή τής δόξης Σου”) και ως αποκορύφωμα εκείνο το θριαμβικό (αλλά ταυτόχρονα και απόλυτα αλληγορικό...) “Χριστός Ανέστη! ” -“Αληθώς Ανέστη ο Κύριος!! ”, με όλα όσα προηγούνται καθ’ όλη τήν Μεγάλη Εβδομάδα, με κορυφαίο το τροπάριο τής Κασσιανής τήν Μ. Τρίτη και το “εξηγόρασας ημάς εκ τής κατάρας τού νόμου” τής Μ. Πέμπτης.

Αυτά κράτησαν τίς λέξεις, τήν προσωδία, τόν ρυθμό, τήν χροιά, τήν γλωσσική συνέχεια, καθ’ όλη τήν διάρκεια τής σκλαβιάς, όλα αυτά τα δίσεκτα χρόνια.

Οι περισσότεροι λίγα καταλάβαιναν από αυτά που άκουγαν αλλά οι ήχοι έχτιζαν ανεπίγνωστα και από μόνοι τους συνείδηση γλωσσική, κι αυτή με τη σειρά της, ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΕΘΝΙΚΗ.

Ήταν το για όλους **αόρατο αλλά πανταχού παρόν** ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ, με δασκάλους τη στρατιά των Ιερέων, των ψαλτάδων και των καλογέρων, και μαθητές το πιστό εκκλησίασμα.

Ήταν παντού, ολοζώντανο, κάτω από τη μύτη των βαρβάρων κατακτητών που δεν το έβλεπαν, δεν το αντιλαμβάνοντουσαν, και οι «ειδικοί» ερευνητές στις μέρες μας το ψάχνουν -αλίμονο- σε διατάγματα Σουλτανικά(!), σε νόμους και σε φερμάνια(!).